

Vad är det gudomliga barnskapet?

Att veta att Gud älskar oss som en far älskar sina barn och ger sitt liv för dem är det gudomliga barnskapets stora mysterium. Som den helige Josemaría brukade säga, är vi bärare av den enda låga som kan tända hjärtan. I den här artikeln går vi på djupet med den Helige Andes gåva, som sedan dopet har gjort oss delaktiga i Jesu Kristi liv.

2024-10-08

Vad är det gudomliga barnskapet?

1. Vad är det gudomliga barnskapet?
2. Barnskapet som gåva
3. Barnskap och hängivenhet till andra
4. Fromhetens gåva
5. Du kanske är intresserad av

1. Vad är det gudomliga barnskapet?

Det kristna livet är grundat i verkligheten att Gud älskar oss. Det är den grundläggande sanning som styr hela vårt liv. Han älskar oss inte

bara när vi uppfyller hans krav, utan också när vi inte gör det. När vi vänder oss bort från Gud försöker han hitta ett sätt att föra oss tillbaka till honom.

Vi kallar denna medvetenhet om Guds kärlek till oss för en insikt om gudomligt barnskap. Att veta att han älskar oss som en far älskar sina barn och ger sitt liv för dem. Denna övertygelse grundar sig på en övernaturlig verklighet: den nya relation som Gud Fadern upprättar med oss genom nåden, genom vilken han gör oss till sina barn i sin Son Jesus Kristus genom att ge oss den Helige Anden som gåva.

Detta är ett stort mysterium, vilket gör det svårt för oss att fullt ut förstå denna sanning: vi är verkligen Guds barn. Genom sitt lidande och sin död har Kristus vunnit denna ovärderliga gåva åt oss.

Det är en djärv sak för oss ringa personer att tilltala Gud som Fader. Men Kristus själv lärde oss att tilltala honom på det sättet, och vi gör det varje gång vi ber Herrens bön. Jesus lärde oss denna bön, och i dopet gjorde han oss delaktiga i sitt eget liv, nådens liv: genom det är vi Guds adopterade barn.

Så här förklaras det i kyrkans katekes: »Det som människan inte kan föreställa sig eller änglamakterna uppfatta, nämligen Sonens personliga relation till Fadern (jfr Joh 1:1), låter oss Sonens Ande få del av, – oss som tror att Jesus är Kristus, Befriaren, och att vi är födda av Gud (jfr 1 Joh 5:1).« (KKK, nr. 2780).

Vi har alla ett föreställning, en viss idé om vad faderskap är, delvis betingad av den relation vi har haft till våra egna fäder. Den bild av fadern som vi bär inom oss kan vara

mycket positiv, men ibland kan den också vara bristfällig, helt enkelt därför att vår relation till vår jordiske far har varit det. Men Gud är den fullkomlige fadern, i honom finns ingen brist, ingen förvrängning, i honom är faderskapets egenskaper till fullo förverkligade: hans oändliga kärlek, omsorgen om varje människa, försynen genom vilken han ordnar händelserna på bästa sätt. Känslan av gudomligt barnskap kan därför läka alla sår som har lämnats i våra hjärtan av ett far-barn-band som inte till fullo har fullgjorts.

Be med den helige Josemaría

»[Det gudomliga barnskapet] utgör ett äkta program för det inre livet, som måste kanaliseras genom de fromhetsnormer som utgör grunden för din relation till Gud (...), som.«
Guds vänner, 150.

»Hämta styrka ur det gudomliga barnskapet. Gud är en Fader – din Fader! – som är full av ömhet, av oändlig kärlek. Kalla honom Fader, många gånger, och säg till honom – på tu man hand – att du älskar honom, att du älskar honom väldigt mycket: att du känner dig stolt och stark av att vara hans barn.«
Smedjan, 331.

»Glädjen är en oundviklig konsekvens av det gudomliga barnskapet, av att vi vet att vi är föremål för en alldeles särskild kärlek från Gud, vår Fader, som tar emot oss, hjälper oss och förlåter oss. — Glöm aldrig att även om det ibland verkar som om allting rasar samman, så rasar ingenting alls, för Gud förlorar inga slag.« Smedjan, 332

»Ett Guds barn fruktar varken livet eller döden, ty grunden för dess andliga liv är insikten om att vara ett Guds barn: Gud är min Fader, tänker

barnet, och han är upphovet till allt gott, han är Godheten själv. — Men handlar du och jag verkligen som Guds barn?« Smedjan, 987.

2. Barnskapet som gåva

Det vi kan kalla »insikten om att vara ett Guds barn« är inte något teoretiskt, det är inte ett begrepp som man bara kan ha. »Det är en gudomlig gåva, en Guds oerhörda nåd som är avsedd att vägleda allt tänkande och vilja, alla känslor och handlingar (...) Men det är en gåva som måste upptändas, som en glöd, så att den utstrålar sitt ljus och sin värme i den kristnes beteende.« (*Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de San Josemaría II*, s 20)

För den helige Josemaría är det gudomliga barnskapet en sanning som utgör grunden för vårt liv. Opus Deis grundare reflekterade mycket

över Paulus ord i sitt brev till romarna, där aposteln påminner oss om att vi inte är tjänare utan söner, att vi inte handlar av rädsla utan har en anda av adoption (jfr Rom 8:15:27). Och eftersom vi är barn är vi också arvingar: vårt mål är att nå himlen och för evigt få del av det gudomliga livet. Detta kan vara melodin i vårt umgänge med Gud: Han har anförtrott oss en uppgift som upptar hela vårt liv och bistår oss ständigt, tar oss i handen, som en far tar ett barn i handen som ännu inte vet hur man går ensam. Det är därför vi inte behöver vara rädda för någonting eller någon, inte ens för oss själva, våra svagheter eller vår upproriskhet: Gud Fader känner till dem, räknar med dem och hjälper oss att gå vidare. Vi kan alltid börja om på nytt.

Att vara Guds barn innebär en önskan och en vilja att bli lik honom. Vi är skapade till hans avbild och

likhet, vi vill att Faderns skönhet skall genomsyra våra själar (jfr Katekesen, nr 2784). Upplevelsen av det gudomliga barnskapet förverkligas också när lidandet, korset, är närvarande. Det är där som identifikationen med Kristus, som led och dog för oss för att uppfylla sin Faders vilja, förverkligas.

Den helige Josemaría förstår det gudomliga adoptiva barnskapet i ljuset av inkarnationens mysterium. Tack vare denna gudomliga verklighet kan alla ädla verksamheter vara ett Guds barns sysslor, eftersom de alla har övertagits av Kristus.

En annan attityd som är kopplad till barnskapet är den ödmjukhet och tillit som gör att vi är som barn. Jesus själv sade att Fadern uppenbarar sig för »de små« (jfr Matt 11:25; jfr KKK, nr. 2785).

Be med den helige Josemaría

»Medvetenheten om att vi är Guds barn är grunden för Opus Deis anda. Alla människor är Guds barn. Men ett barn kan förhålla sig på många olika sätt till sin far. Man måste anstränga sig för att vara barn som strävar efter att inse att Herren, som vill att vi skall vara hans barn, har gjort så att vi lever i hans hem, mitt i denna värld. Han har gjort oss till sina familjemedlemmar, han har gjort så att det som är hans är vårt, och det som är vårt är hans, han har givit oss möjligheten att behandla honom så familjärt och förtröstansfullt att vi kan be honom, som små barn, om månen!

Ett Guds barn umgås med Gud som med sin Far. Ett Guds barn är varken inställsamt eller servilt, inte formellt eller enbart väluppfostrat, utan fullständigt uppriktigt och tillitsfullt. Gud tar inte anstöt av människorna,

Han kan stå ut med all vår otrohet. Vår Fader i himlen förlåter alla oförrätter när hans barn återvänder till honom, ångrar sig och ber om förlåtelse. Herren är en så god Far att han förekommer vår längtan efter förlåtelse och kommer oss till mötes och öppnar sina armar, fulla med nådegåvor.« När Kristus går förbi, 64.

»Herren är mitt ljus och min frälsning, för vem skulle jag frukta? (Ps 27: 1). Inte för någon. Om vi umgås så här med vår himmelske Fader, så kommer vi inte att frukta för någon eller något.« Guds vänner, nr. 95.

»[Det går] inte att säga att det finns någon enda – god, hedervärd eller ens likgiltig – företeelse som är uteslutande profan sedan Guds Ord tagit sin boning bland människornas barn, (...), arbetat med sina händer,

erfarit vänskap och lydnad.« När Kristus går förbi, 112.

3. Barnskap och hängivenhet till andra

Medvetenheten om vårt gudomliga barnskap, i kombination med vår tillit till Gud vår Fader, inspirerar oss att helt och hållet ge av oss själva till andra och att vilja dela denna nådegåva med alla människor. Vi har funnit skälet till vår existens.

Önskan att låta andra få del av Guds nåd är en del av barnskapet och leder oss till att bli mer bröder och systrar till andra och att utveckla förmågan att hänge oss åt andra utan att enbart förlita oss på vår egen styrka, utan på den styrka som kommer från vetskapen om att vi är Guds barn. För känslan av gudomlig barnskap leder oss till att sätta all vår tillit till vår Fader Guds kärleksfulla omsorg och att sprida

denna verklighet bland människorna omkring oss, så att de också kan leva inspirerade av denna tillit. Den autentiska apostoliska andan uppstår ur vissheten om att Guds arm inte är för svag, att han alltid är med oss.

Den tillförsikt som kommer av det gudomliga barnskapet gör det möjligt för oss att sätta upp höga mål. Augustinus säger på ett mycket vackert sätt: »Hur skulle han kunna vägra sina barns bön, när han redan har låtit dem vara hans barn?» (Serm. Dom. 2, 4, 16). I Psalm 2 vänder sig Gud Fadern till Kristus och säger: »Be mig, så ger jag dig folken som arv«. Denna förtröstan på Gud kan tillämpas på alla situationer i vårt liv: de små och de mer betydelsefulla. Det nya tillstånd som människan uppnår genom dopets nåd kommer att kulminera i himlens härlighet, som inte är något annat än »det gudomliga barnskapets

fullhet« (Den helige Josemaría, Brev 2-februari-1945, nr 8).

Be med den helige Josemaría

»*Jesus Christus, Deus Homo*, Jesus Kristus, Gud och människa. Detta är en av de *magnalia Dei*, Guds stora gärningar, som vi måste meditera över och för vilken vi måste vara tacksamma gentemot vår Herre som har kommit för att föra *fred på jorden åt dem han har utvalt*. Åt alla människor som vill förena sina viljor med Guds goda vilja: inte bara åt de rika, och heller inte bara åt de fattiga! Åt alla människor, åt alla bröder! För vi är alla bröder i Jesus, Guds barn, Kristi bröder: hans moder är vår moder.

Det finns bara en ras på jorden: Guds barns ras. Vi måste alla tala samma språk, det som vår Fader i himlen lär oss: det språk som är Jesu dialog med Fadern, det språk som man talar med hjärtat och med huvudet, det som ni

just nu använder i er bön. Det språk kontemplativa människor talar, människor som är andliga för att de har upptäckt att de är Guds barn. Det är ett språk som tar sig uttryck i tusentals viljeakter, i klara ljus som upplyser förståndet, i vårt hjärtas ingivelser, i föresatser att leva ett hederligt liv, fullt av godhet, glädje och frid.« När Kristus går förbi, 13.

»*Frater qui adiuvatur a fratre quasi civitas firma* — En broder som hjälps av sin broder är lik en fast stad. — Tänk efter ett tag, och bestäm dig sedan för att alltid leva denna broderlighet som jag ständigt råder dig till.« Vägen, 460.

Jag upprepar därför idag, tillsammans med den helige Johannes: *Vilken kärlek har inte Fadern skänkt oss när vi får heta Guds barn. Det är vi.* (1 Joh 3:1) Guds barn, bröder till Ordet som blev kött, till den om vilken det sades att *i*

Ordet var liv, och livet var människornas ljus.(1 Joh 3, 1). Ljusets barn, ljusets bröder och systrar: det är vad vi är. Bärare av den enda flamma som kan sätta hjärtan av kött i brand. När Kristus går förbi, 66.

4. Fromhetens gåva

Fromhetens gåva, en av den helige Andes sju gåvor, hjälper oss att bemöta Gud som Fader, att etablera denna barnlika relation på ett bestående sätt. Konkret innebär fromhetens gåva »att själen blir lyhörd för den Helige Andes impuls att bemöta Gud Fader som hans barn« (Ernst Burkhardt - Javier López, *Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de San Josemaría. Estudio de teología espiritual*, Vol. 2., Rialp 2011, s. 110). Paulus säger oss: »Alla som leds av ande från Gud är Guds söner« (Rom 8:14).

I det gudomliga barnskapet finner vi också grunden för sann frihet, eftersom barnet inte handlar av plikt utan av en önskan att behaga sina föräldrar, av förvissningen om att det de ber om är bra för honom.

Kärleken, som är frihetens verkliga drivkraft, tar sig uttryck i en önskan att leva i enlighet med Guds vilja, att göra Kristi lära till en del av sitt liv och att lyhört ta emot den Helige Andes inspirationer.

Slutligen är det gudomliga barnskapet också grunden för vår glädje. Det som kan göra en människa mest ledsen är ensamhet. Vi kan ibland känna oss ensamma på jobbet, i vår familj, men om vi tänker efter så är vi i alla dessa situationer i högsta grad i sällskap med Herren. Vetskapen om att vi alltid kan räkna med honom är den största källan till tillförsikt, lugn och glädje.

Hur kan vi växa i detta barnskap, grunden för vårt andliga liv? Vi kan be om nåd att få växa i denna medvetenhet som barn, men det ligger också inom vår räckvidd att odla vår relation till Gud, att förankra oss i honom, att lita på honom även i det allra minsta. Att vara lite försiktiga med oss själva, med våra egna åsikter, med vår egen styrka. Att låta Guds vågskål alltid väga mycket mer än vår egen. Att inse och uppskatta de många gudomliga hjälpmedel som vi har fått i våra liv och som Gud ger oss varje dag. Ibland mycket små saker, men som återspeglar hans faderliga kärlek till oss.

Jungfru Marias moderskap är en delaktighet i Guds faderskap: vi är Guds barn också tack vare hennes moderskap: Jesu ord »Kvinna, där är din son.« (Joh 19:26) gjorde oss till Kristi bröder och systrar och därför till söner och döttrar i Sonen. Att leva

i barnskapet hos Maria är en aspekt av det gudomliga barnskapet:
»Hennes barn skall bli burna i famnen och bli gungade på knäet. Som en mor tröstar sitt barn, så skall jag trösta er.« (Jes 66:12-13).

Be med den helige Josemaría

»Denna Guds barns kamp är inte förenad med ledsamma försakelser, dystra uppoffringar eller brist på glädje. Det är en förälskad människas kamp som, i arbete och i vila, i glädje och i sorg, tänker på sin älskade och därför villigt tar strid med alla problem som uppstår. Vad oss beträffar, så förlorar Gud – jag insisterar – inga slag, och därför kommer även vi alltid att segra om vi är förenade med Honom.« Guds vänner, 219

»Evangelisten Lukas berättar att Jesus bad ... hurdan lär inte Jesu bön ha varit! Betänk i lugn och ro denna sanning: lärjungarna umgås med

Jesus Kristus och under deras samtal lär Herren dem – även i handling – hur de skall be och vilket underverk Guds barmhärtighet åstadkommer: att vi är Guds barn och att vi kan vända oss till honom som ett barn som talar med sin far.« Smedjan, 71.

»Ett liv av bön och botgöring, samt meditationen kring vårt gudomliga barnskap, kommer att omvandla oss till djupt fromma kristna, till små barn inför Gud. Fromheten är barnens dygd, och för att ett barn skall kunna ta sin tillflykt till sin fars armar, måste det känna sig litet och behövande. Jag har ofta mediterat över detta vårt andliga barnskap, som inte är oförenligt med själsstyrka, eftersom det kräver en kraftfull vilja, en måttfull mognad, en fast och öppen karaktär.« När Kristus går förbi, 10.

»Eftersom Maria är en moder, lär vi oss genom att vörda henne att vara

barn: att verkligen älska, utan begränsningar; att vara enkla, inte komplicerade som man blir av att egoistiskt tänka bara på sig själv; att vara glada, då vi vet att ingenting kan förstöra vårt hopp.« När Kristus går förbi, 143.

Te puede interesar

- Den 16 oktober 1931: “¡Abba, Fader!” (Andrés Vázquez de Prada)
 - New Mediterraneans: «That First Prayer of a Child of God» (Lucas Buch)
 - Embracing the World Through Prayer: Psalm 2
-

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
vad-ar-det-gudomliga-barnskapet/](https://opusdei.org/sv-se/article/vad-ar-det-gudomliga-barnskapet/)
(2026-03-17)